

[Poul Møller.]

staten med kulturministeren i spidsen lavede popradio. Jeg synes jo nok, man må gøre en væsentlig sondring; jeg synes, der er væsentlig grund til at sondre mellem det, staten skal inklade sig på, og det, man skal overlade til andre, hvis der skulle vise sig at være behov derfor. Fordi et forlag udsender dårlige bøger, kan det dog ikke være statens sag at udsende dårlige bøger, og fordi der kommer mange popmelodier på grammofonplader og de sælges, kan det dog ikke være statens sag straks at lave et forlag, der kan udsende grammofonplader, som kan dysse folk i søvn. Det må dog være meningen, at staten har høje kulturelle idealer for sin virksomhed og ikke forfalder til at sige: folk skal have, hvad de kan lide. Jeg siger dette uden brod til det ærede medlem, som jo var enig med det ærede medlem fru Hanne Budtz i radorådet i denne opfattelse. Jeg siger det med en vis brod til det ærede medlems parti, fordi man ikke i finansudvalget tog samme standpunkt, som man tog i radorådet.

Debatten i går blev også fyldt med et indlæg af en anden debutordfører, det ærede medlem hr. Morten Lange. Vi er jo altid herinde i salen meget spændt, når en mand fra videnskabens verden kommer for at tage del i vor virksomhed. Vi har alle sammen en forventning om, at når videnskabsmanden kommer herind, kan han lære os sammenhængen og give os en videnskabelig indsigt og indstilling i vort arbejde. Måske — det tør jeg slet ikke bestride — er det ærede medlem en lærd mand på botanik, men jeg blev ikke overbevist om, at han var det på politik, for det var dog således — hvad det ærede medlem selv ved en nærmere kontrol af sin tale må erkende — at talen i hvert fald ikke byggede på den videnskabelige sandheds principper. Det ærede medlem ville have højere løn og lavere priser, inflationsbekæmpelse og flere offentlige udgifter. Men det ærede medlem ved godt, at ingen regering og intet parti, der arbejder på grundlag af videnskabelig sandhed, vil kunne opfylde alle disse ønsker i sammenhæng og på samme tid. Det var derfor en enestående appel til uvidenheden, som jeg vil lade være med at kommentere yderligere her i dag.

Jeg takker for de udførlige ministerredagørelser, vi fik i går. Jeg takker, fordi den

højtærede økonomiminister gav os en bedømmelse, som jeg går ud fra er den samlede regerings, af den økonomiske udvikling og den økonomiske stilling i landet. Denne bedømmelse adskiller sig jo slet ikke fra den, det ærede medlem hr. Erik Eriksen og jeg lagde til grund i vore indlæg, og som siden er blevet bekræftet af nationalbankens direktør i talen i aftes. Jeg tror, det var nyttigt, at økonomiministerens indlæg kom frem her i folketinget i går, således at det nu kan ligge som, jeg havde nær sagt et memento eller som et erindringsværk, vi til stadighed kan vende tilbage til i den kommende vinter.

Jeg vil gerne takke den højtærede undervisningsminister for den redegørelse, han gav vedrørende forberedelserne af gymnasiearbejdet. Jeg forstår på ham og på gymnasielærernes resolution forleden, at man er i stand til at gennemføre den nye gymnasieordning fra næste skoleårs begyndelse, og vi må jo så håbe, at både organisationen og ministeren får ret.

Den højtærede undervisningsminister svarede mig på nogle spørgsmål vedrørende Jonstrup-sagen og forklarede, hvorfor man nu var gået til et tjenestemandshør. Jeg forstod det således, at det, der var det nye, og som havde givet anledning til denne tjenestemandundersøgelse, ikke var Jonstrup-sagen, men en anden sag, som blev sat i forbindelse med denne, nemlig rejsegildet på polyteknisk læreanstalt. Ministeren sagde her, at han ikke kendte sagen, før den blev underkastet offentlig omtale i aviserne. Det forekommer mig underligt, for den 21. december 1961 forelagde revisionsdepartementet en række spørgsmål vedrørende denne sag for undervisningsministeriet. Det tog ministeriet en rum tid at besvare spørgsmålene. Den 11. maj 1962 modtog undervisningsministeriet svar fra byggeudvalget, og den 15. maj 1962 svarede ministeriet revisionsdepartementet. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede undervisningsminister kan have været ubekendt med denne korrespondance vedrørende rejsegildet. Den 12. juni 1962 skrev revisionsdepartementet om sine synspunkter i denne sag til undervisningsministeriet. Heller ikke dette brev og de konklusioner, revisionsdepartementet kom til — og som er de samme, statsrevisorerne har støttet — kan formentlig undervisningsmi-